

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 532
din 03.11.2009

Dosar nr: 214/2009

Petiția nr: 5138/15.05.2009

Petent: C M

Obiect: Refuzul Ministerului Sănătății de a-i deconta petentei cheltuielile privind tratamentul pentru femeile izoimunizate.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1. M C domiciliată în

I. 2. Denumire și sediu reclamat

2.1. Casa Națională de Asigurări de Sănătate, cu sediul în București, Calea Călărașilor, nr. 248, bl. S19, Sector 3;

2.2. Ministerul Sănătății, cu sediul în București, Intr. Cristian Popișteanu, nr. 1-3, sector 1;

II. Citarea părților

Urmare petiției înregistrate cu nr., 5138/15.05.2009 formulată de către petentă, în temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, părțile au fost invitate, prin adresele cu nr. 5547/28.05.2009, 5548/28.05.2009 și 5549/28.05.2009, la sediul C.N.C.D pentru audieri. La audierile din data de 25.06.2009, părțile nu s-au prezentat.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

III. Susținerea părților

Susținerea petentei

În memoriul său, înregistrat cu nr. 5138/15.05.2009, petenta sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la faptul că Ministerul Sănătății și Casa Națională de Asigurări de Sănătate au refuzat să-i deconteze cheltuielile făcute cu tratamentul necesar afecțiunii de care suferea. Petenta a precizat că în luna martie 2007, în timpul unei internări la Spitalul Sf. Pantelimon din București, i s-au făcut mai multe transfuzii de sânge cu grupa 0 Rh pozitiv, ea având grupa de sânge 0 Rh negativ, fără a i se administra vaccinul Rogham, dezvoltând anticorpi anti Rh în urma acestei transfuzii.

Petenta relatează că în luna mai 2007 a rămas însărcinată și că la dozarea de anticorpi din luna iunie 2007, titrul era de 1/32 (valoarea normală fiind de zero=absent), existând riscul de deces ultrauterin al copilului sau de dezvoltare de afecțiuni neuronale grave. În acest caz, precizează petenta, singura soluție cunoscută în România fiind nașterea prematură la 6-7 luni dacă fătul supraviețuiește până atunci. Petenta susține că a cerut Casei Naționale de Asigurări de Sănătate decontarea măcar parțială a tratamentului și că i s-a răspuns că acest lucru nu este posibil deoarece nu este o afecțiune care să se trateze în România, neavând dreptul să beneficieze de formularul E112 deoarece acesta se aplică doar cazurilor în care tratamentul se face în România dar persoana bolnavă nu poate avea acces în timp util.

Petenta precizează că Ministerul Sănătății i-a comunicat că în România nu se fac transfuzii intrauterine în niciun spital. Petenta consideră refuzul autorităților ca o discriminare la adresa femeilor izoimunizate, spre deosebire de persoanele care și-au distrus plămânii fumând sau care suferă de ciroză hepatică pe fond alcoolic și care primesc tratamente și îngrijiri de la statul român.

Susținerea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

Prin adresa cu nr. **6369/25.06.2009**, Casa Națională de Asigurări de Sănătate a precizat că formularul E112 la care face referire petenta, poate acoperi strict servicii medicale care există în România și care fac parte din pachetul de bază, decontate din Fondul Național de Asigurări Sociale de Sănătate. De asemenea, reclamata precizează că eliberarea formularului E112 nu reprezintă singura modalitate de acordare a unui tratament în străinătate, el utilizându-se doar în situația în care se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute de actele normative. Astfel, în situația în care persoana asigurată necesită un tratament medical în străinătate care nu se regăsește în pachetul de servicii de bază de care beneficiază asigurații din sistemul de asigurări sociale de sănătate din România, acestea i se fac aplicabile prevederile Ordonanței de Guvern nr. 28/2003 privind trimiterea bolnavilor pentru tratament în străinătate, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia pentru afecțiunile ce nu pot fi tratate în țară, trimiterea bolnavilor în străinătate se aprobă de Ministerul Sănătății. Totodată, reclamata susține că serviciile medicale, serviciile de îngrijire a sănătății, medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și alte servicii suportate de Fondul Național de Asigurări Sociale de Sănătate, la care au dreptul asigurații, se acordă în mod echitabil și nediscriminatoriu oricărui asigurat care îndeplinește condițiile prevăzute de actele normative în vigoare, dar că tratamentul la care face referire petenta, respectiv tratamentul de transfuzie intrauterină nu este prevăzut în pachetul de servicii medicale de bază suportat din fond. Ca urmare, reclamata consideră că neacordarea tratamentului menționat anterior nu reprezintă o discriminare deoarece petenta nu se află într-o situație similară și comparabilă cu persoanele asigurate care beneficiază de tratamente prevăzute de pachetul de servicii medicale suportat din fond, prin faptul că nu îndeplinește condiția ca tratamentul necesar să se regăsească printre serviciile medicale prevăzute în pachetul de servicii de bază de care beneficiază asigurații din sistemul de asigurări sociale de sănătate din România.

Susținerea Ministerului Sănătății

Prin adresa cu nr. **6363/25.06.2009**, reclamatul a susținut că plângerea formulată de petentă nu intră în competență de soluționare a C.N.C.D.-ului, potrivit prevederilor legale în vigoare și solicită, în acest sens, respingerea plângerii petentei.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petenta sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la faptul că Ministerul Sănătății și Casa Națională de Asigurări de Sănătate refuză să-i deconteze cheltuielile făcute privind tratamentul pentru femeile izoimunizate.

În drept, analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

Totodată, Colegiul Director reține că, în speța de față, petenta reclamă faptul că este supusă unui tratament diferit față de alte persoane care suferă de afecțiuni diferite de cea de care suferă aceasta. În acest sens, Colegiul Director, reținând că petenta suferă de o afecțiune care nu poate fi tratată în România, ia act de faptul că, situația persoanelor cu care face comparație petenta este reglementată de Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 *privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii independenți și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității* precum și de Regulamentul (CEE) nr. 574/71 *de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului CEE nr. 1408/7*, în timp ce, situația persoanelor care necesită un tratament medical în străinătate care nu se regăsește în pachetul de servicii de bază de care beneficiază asigurații din sistemul de asigurări sociale de sănătate din România, situație în care se regăsește petenta, este reglementată de Ordonanța de Guvern nr. 28/2003 privind trimiterea bolnavilor pentru tratament în străinătate, cu modificările și completările ulterioare.

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director reține că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

a) Existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile. În speța de față, Colegiul Director reține că persoanele cu care face comparație petenta nu suferă de afecțiuni similare, tratamentul reclamat de petentă vizând persoane aflate în situații diferite.

b) Existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu modificările ulterioare.

c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.

d) Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare. Colegiul Director reține că, în acest caz, tratamentul diferențiat reclamat de petentă este justificat de incidența unor reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite.

Astfel, nu toate situațiile în care anumite persoane sunt tratate diferențiat, pot constitui fapte sau acte de discriminare. iar un asemenea tratament poate avea la bază un alt motiv decât apartenența persoanei respective la una dintre categoriile prevăzute în art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

Examinând sesizarea petentei și dispozițiile legale incidente. Colegiul Director constată că în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire restricție, excludere, deosebire, preferință între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit datorită unuia din criteriile prevăzute de lege și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice, potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi**, ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare, conform **art. 2 alin. 1** Ordonanței de Guvern **nr. 137/2000**, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. o copie a hotărârii se va trimite părților ;

V. Modalitatea de plată a amenzii

-Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

